

λοστρόμος τότε όσο κι' αν πάσχιζε, τίποτα δὲν ἔκανε. Γύριζε ἀριστερά, ἐθρυσκότου ἄξαφνα 'ς τὴν πόρτα τῆς Κόλασης κ' ἤθλεπε μπροστὰ τοῦ ἀγριεμένου τὸ διάβολο μ' ἕνα δικριάνι σιδερένιο 'ς τὰ γέ-
ρια νὰ τὸν φοβερίξη μήπως πλησιάσῃ ἐκεῖ· γύριζε δεξιά ἤθλεπε τὴν πόρτα τῆς Παράδεισος καὶ τὸν ἅγιον Πέτρο, κρατώντας γιὰ ῥαβδί μιὰ θεόρατη κλειδα κ' ἔτοιμον νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ κόκκαλα, ἂν ἐπλησιάζε.

— Ρὲ Διάβολε, λέει· σὰ σκοῦρα τὰ πράγματα.

Μὰ ὁ καλὸς καρaboκύρης 'ς τὴ φουρτούνα φαίνεται, λέμε μεις οἱ ναυτικοί. Ὁ λοστρόμος ἀντί ν' ἀπελπισθῇ ἐθύμωσε· κι' ὁ ναυτικὸς σὰ θυμώσῃ ἀναποδογυρίζει τῆς θάλασσας. «Ἔτσι εἰστε, λέει, νὰ σὰς μ'πῶ ἐγὼ ρουθοῦνι ὀλουσῶν!» Πιάνει μὲ μιᾶς καὶ μαδάει ὅση τρίχα εἶχε ἀπάνου του καὶ τὴν πλέκει πανί. Ἐπειτα πᾶει κρυφὰ καὶ κόβει ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς Παράδεισος μιὰ κλάρα· τὴν πελεκάει καλὰ καὶ στένει ἀνάμεσα Παράδεισος καὶ Κόλασης δική του τέντα.

Ἀπὸ τότες ὅποιος ναυτικὸς πεθάνει, δὲ σκοτίζεται γιὰ Κόλασες καὶ γιὰ Παράδεισους. Πᾶει γραμμὴ 'ς τὴν τέντα του! . . .»

Ἐγέλασε τὸ τσοῦρμα μὲ τὴν καρδιά του 'ς τὰ λόγια τοῦ Ματζαθράκου, τὰ νόστιμα. Μὰ ὁ Λιανὸς ὁ Κουμιώτης ποῦ πέντε φορὲς ἐχώρισε τὴ γυναῖκα του καὶ πάλι τὴν ξαναπῆρε, ἐρώτησέ με μάτια κόκκινα σὰν τὴ φωτιά:

— Καὶ οἱ γυναῖκες μας θᾶρχουνται κ' ἐκεῖνες 'ς τὴν τέντα μας;

— Βέβαια· ἀπάντησεν ὁ Ματζαθράκος πονηρὰ γελώντας. Χωρὶς τὴ γυναῖκα ἀρματώνεις λατινᾶ-
δικο! . . .

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΦΩΤΙΑ

Εἴταν περίπου μεσάνυχτα. Δώδεκα χρονῶν παιδί, ὁ Στεφανάκης, κοιμούντανε σὰν ἀρνί. Ἐρχεται ἄξαφνα στὴν κλίνη του ἡ μητέρα καὶ μ' ἕνα καλὸ σκούνημα τὸν ξυπνάει. Μισοσηκώνεται ὁ μικρὸς, τρίβει τὰ δυό του μεγάλα μάτια, καὶ τί νὰ δῇ ἀπὸ τίς χαραμίδες τοῦ παραθύρου! Φωτιά μεγάλη καὶ ροθερή! Τόνη σηκώνουνε, τὸν ντύνουν καὶ τὸν βγάζουν ἔξω.

— Κάτω στοῦ θειοῦ του, φωνάζει ἡ μάνα τῆς παρακώρης ποῦ εἶχε τὴν ἐννοια του. Καὶ νὰ πλαγιάσῃ ἐκεῖ γλίγωρα, νὰ μὴν ἀρρωστήσῃ.

Σταθῆκανε μερικὲς στιγμὲς στὸ περιβόλι ποῦ χώριζε τὸ σπίτι τοὺς ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ καίγονταν, νὰ δοῦν τὴ φωτιά. Τρομερὸ πρᾶμα! Θεόρατες γλώσσες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴν τρύπα ποῦ εἴτανε μιὰ φορὰ στέγη, καὶ νὰ γυρεύουνε νὰ τὸν φᾶνε τὸν οὐρανό. Σ' ἕνα πλαγινὸ σπίτι, ὁ νοικοκύρης νὰ στέκεται σὲ παράθυρο, καὶ νὰ πετάῃ στὸ δρόμο τραπέζια, καρέγλες, στρώματα. Οἱ φωνὲς τῶν γειτόνων νὰ σὲ ξεκουφαίνουν, κι ὁ πατέρας τοῦ Στεφανάκη

ἀπάνω στὸ δῶμα του, κατάντικρυ στὴ φωτιά, νὰ στέκεται, νὰ τρέχει, νὰ προστάζει, καὶ νὰ χύνουνε κουβάδες νερὸ στὰ χαλιὰ ποῦ κρεμιούνταν ἀπὸ τὸ δῶμα, νὰ διαφεντέφουν τὸ σπίτι του, ποῦ τῶγλει-
φον κάπου κάπου ἀχόρταγες φλόγες, ὅταν φυσούσε ὁ ἄνεμος. Τᾶθλεπε ὅλ' αὐτὰ κ' ἔτρεμε ὁ μικρὸς Στεφανάκης. Τὸν παίρνει τέλος ἀπὸ τὸ χέρι ἡ παρakoρη, κι ὅτι ἔκαμε νὰ ξεκινήσῃ κατὰ τὸ σπίτι τοῦ θειοῦ, τρέχει ἡ μάνα κατόπι τοὺς καὶ τοὺς λέει νὰ σταθοῦνε νὰ πάρουν καὶ τὴν Ἀσπασία μαζί. Ἀσπασία εἴταν ἡ κόρη τοῦ νοικοκύρη ποῦ ἔρριχτε τίς καρέγλες ἀπὸ τὸ παράθυρο· μικρὴ κι αὐτὴ, καὶ μοναχοκόρη.

Πῆραν τὸν κάτω δρόμο, καὶ κατεβήκανε στοῦ θειοῦ τὸ σπίτι. Μπήκανε μέσα κι ἀμέσως ἔτρεξαν κατὰ τὸ παράθυρο νὰ κοιτάξουν. Ἀξέχαστο θέαμα! Τὸ παράθυρο ἔθλεπε κατὰ τὴν ἄλλη μεριά, ὄχι πρὸς τὴ φωτιά. Ἐβλεπαν τὴ θάλασσα, καὶ τὰ βουνὰ ἀντικρῦ. Ὅλα στὴν ἀναλκμπή μέσα. Ἐλε-
γες καὶ γλυκοχάραζε, μόνο ποῦ εἶχε κι ἀστέρια.

Ὁ μικρὸς δὲν εἴταν καὶ πολὺ σαστισμένος. Σὰ νὰ τοῦ ἄρεζε αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστο πρᾶμα. Ἡ μικρὴ ὅμως, ὁ νοῦς της εἴτανε ζαλισμένος, κ' ἡ καρδιά της πονοῦσε. Πονοῦσε ἡ καρδιά της γιὰ τὴν κούκλα ποῦ τὴν ξέχασε σὲ μιὰν κώχη· τί θὰ γείνη μοναχὴ της ἡ κούκλα ἂν τύχῃ καὶ πιάσῃ φωτιά καὶ τὸ σπίτι τοὺς, καὶ ποῖος θὰ τήνε γλυτώσῃ! Ἐκλαι-
γε ἡ μικρὴ, καὶ παρηγοριὰ πιά δὲν εἶχε. Ζητήσανε νὰ τὴν ἀχύνουνε νὰ κοιμηθῇ. Τοῦ κάκου, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ δὲν μπορούσε μήτε ὁ μικρὸς νὰ τὸν ξαναβρῇ πιά τὸν ὕπνο. Τήνε λυπούντανε τὴ μικρούλα.

Κοιμήθηκαν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Σηκώνεται ὁ μικρὸς καὶ τῆς λέει τῆς γειτόνισσας του. «Πάγω ἐγὼ καὶ σοῦ τήνε φέρνω τὴν κούκλα». Καὶ βγαίνει ὅζω σιγὰ σιγὰ. Ἡ φωτιά εἴταν τότε πρὸ δαμασμένη. Ἐφεγ-
γε ὅμως ἀκόμα, καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ Στεφανάκης εἴταν στῆς Ἀσπασίας τὸ σπίτι κοντά. Χώνεται ἡσυχὰ ἡσυχὰ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ πηγαίνει κοντὰ στὸν πατέρα της, ποῦ στέκουνταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, κοντὰ στὰ πράγματα τοῦ σπι-
τιοῦ του.

— Τῆς Ἀσπασίας τὴν κούκλα, φωνάζει.

Γυρίζει ὁ πατέρας τῆς Ἀσπασίας καὶ τότε βλέπει τὸ μικρὸ τρομασμένους.

— Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ! τοῦ κάνει.

Τοῦ ξηγᾶει ὁ μικρὸς τὴν ὑπόθεση.

— Νὰ, πάρε τὴν καὶ φεύγα γλίγωρα, θεοκατά-
ρατε, πρὶν νὰ σὲ μυριστοῦν οἱ γονιοί σου, τοῦ λέει, καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ σπιτικιά κου-
κλίτσα, ματόφρυδα καὶ στόμα καὶ μύτη βαμμένα μὲ τὴ μελάνη, ἀπάνω σ' ἕνα τεχνητὸ κόμπο ἀπὸ πανί, ποῦ εἶχε σχῆμα προσώπου.

Παίρνει ὁ μικρὸς τὴν κούκλα καὶ φεύγει.

Ἐφεξε τὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς ἀπὸ τὴ χαρά. Ἀγκάλιασε τὴν κούκλα της, καὶ κοιμήθηκε.

Τώρα, πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω δὲν ξέρω, μὰ—ἡ ιστο-
ρία τῆς κούκλας εἴταν; ἄλλος λόγος εἴταν;— ὁ
Στεφανάκης κ' ἡ Ἀσπασία εἶναι ἀντρόγυνο σήμερα.

A. E.